ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 19ης Νοεμβρίου 2015*

«Προδικαστική παραπομπή — Άρθρο 99 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου — Προστασία των καταναλωτών — Οδηγία 93/13/ΕΟΚ — Άρθρα 1, παράγραφος 1, και 2, στοιχείο β' — Καταχρηστικές ρήτρες σε συμβάσεις συναπτόμενες με καταναλωτές — Συμβάσεις εγγυήσεως και ενυπόθηκης εγγυήσεως που σύναψαν με χρηματοπιστωτικό ίδρυμα φυσικά πρόσωπα τα οποία ενήργησαν με σκοπό που δεν εμπίπτει στο πλαίσιο της επαγγελματικής δραστηριότητάς τους και τα οποία δεν έχουν σχέση λειτουργικής φύσεως με την εμπορική εταιρία υπέρ της οποίας εγγυήθηκαν»

Στην υπόθεση C-74/15,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Curtea de Apel Oradea (εφετείο Oradea, Ρουμανία) με απόφαση της 5ης Φεβρουαρίου 2015, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 18 Φεβρουαρίου 2015, στο πλαίσιο της δίκης

Dumitru Tarcău,

Ileana Tarcău

κατά

Banca Comercială Intesa Sanpaolo România SA κ.λπ.,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Borg Barthet, ασκούντα καθήκοντα προέδρου τμήματος, M. Berger (εισηγήτρια) και S. Rodin, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: J. Kokott

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— οι D. Tarcău και I. Tarcău, εκπροσωπούμενοι από τον C. Herța, avocat,

— οι Banca Comercială Intesa Sanpaolo România SA κ.λπ., εκπροσωπούμενοι από τον L. Bercea, avocat,

— η Ρουμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον R. H. Radu, καθώς και από τις R. I. Hațieganu και A.-G. Văcaru,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ρουμανική.

— η Τσεχική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Smolek και J. Vláčil,

— η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον T. Henze και τη J. Kemper,

— η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την A. Gavela Llopis,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την C. Gheorghiu και τον D. Roussanov,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, σύμφωνα με το άρθρο 99 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία των άρθρων 1, παράγραφος 1, και 2, στοιχείο β', της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές (ΕΕ L 95, σ. 29).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του D. Tarcău και της I. Tarcău, αφενός, και των Banca Comercială Intesa Sanpaolo România SA κ.λπ., σχετικά με σύμβαση ενυπόθηκης εγγυήσεως και με σύμβαση εγγυήσεως.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Η ένατη και η δέκατη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 93/13 έχουν ως εξής:

«[...] οι αποκτώντες αγαθά ή υπηρεσίες πρέπει να προστατεύονται από τις καταχρήσεις ισχύος εκ μέρους του πωλητή ή του παρέχοντος υπηρεσίες, ιδίως από τις συμβάσεις προσχωρήσεως και από τον καταχρηστικό αποκλεισμό βασικών δικαιωμάτων μέσα στις συμβάσεις·

[...] ότι είναι δυνατόν να επιτευχθεί αποτελεσματικότερη προστασία των καταναλωτών με τη θέσπιση ενιαίων κανόνων σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες· ότι αυτοί οι κανόνες πρέπει να εφαρμόζονται σε κάθε σύμβαση που συνάπτεται μεταξύ ενός επαγγελματία και ενός καταναλωτή· ότι, συνεπώς, εξαιρούνται από την παρούσα οδηγία οι συμβάσεις εργασίας, οι συμβάσεις που αφορούν κληρονομικά δικαιώματα, οι συμβάσεις οικογενειακού δικαίου καθώς και οι συμβάσεις που αφορούν τη σύσταση και το καταστατικό εταιρειών».

4 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής ορίζει ότι:

«Η παρούσα οδηγία έχει [ως] αντικείμενο την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών, οι οποίες αφορούν τις καταχρηστικές ρήτρες στις συμβάσεις που συνάπτονται μεταξύ ενός επαγγελματία και ενός καταναλωτή.»

5 Με το άρθρο 2 της εν λόγω οδηγίας ορίζονται οι έννοιες του «καταναλωτή» και του «επαγγελματία» ως ακολούθως:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας, νοούνται ως:

[...]

β) “καταναλωτής”: κάθε φυσικό πρόσωπο το οποίο, κατά τις συμβάσεις που καλύπτει η παρούσα οδηγία, ενεργεί για σκοπούς οι οποίοι είναι άσχετοι με τις επαγγελματικές του δραστηριότητες·

γ) “επαγγελματίας”: κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που, κατά τις συμβάσεις που καλύπτει η παρούσα οδηγία, ενεργεί στ[ο] πλαίσι[ο] της επαγγελματικής του δραστηριότητας, είτε δημόσια[ς] είτε ιδιωτικής.»

Το ρουμανικό δίκαιο

6 Ο νόμος αριθ. 193/2000 περί καταχρηστικών ρητρών στις συμβάσεις που συνάπτονται μεταξύ εμπόρων και καταναλωτών (Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între comercianți și consumatori), όπως δημοσιεύθηκε εκ νέου (*Monitorul Oficial al României*, μέρος I, αριθ. 305, της 18ης Απριλίου 2008), σκοπεί να μεταφέρει στην εσωτερική έννομη τάξη την οδηγία 93/13.

7 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του νόμου αυτού προβλέπει τα εξής:

«Κάθε σύμβαση που συνάπτεται μεταξύ εμπόρων και καταναλωτών για την πώληση αγαθών ή την παροχή υπηρεσιών πρέπει να περιλαμβάνει συμβατικές ρήτρες διατυπωμένες κατά τρόπο σαφή, συγκεκριμένο και κατανοητό, έτσι ώστε ο καταναλωτής να μπορεί να αντιληφθεί πλήρως το νόημα τους χωρίς την ανάγκη εξειδικευμένων γνώσεων.»

8 Με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του ιδίου νόμου διευκρινίζεται ότι:

«Ως καταναλωτής νοείται κάθε φυσικό πρόσωπο ή ένωση φυσικών προσώπων, που, στο πλαίσιο συμβάσεως που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του παρόντος νόμου, συναλλάσσεται για λόγους που δεν σχετίζονται με την εμπορική, βιομηχανική ή παραγωγική, βιοτεχνική ή επαγγελματική δραστηριότητά του.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

9 Στις 24 Οκτωβρίου 2008 συνάφθηκε σύμβαση πιστώσεως μεταξύ της δανείστριας Banca Comercială Intesa Sanpaolo România SA (στο εξής: Sanpaolo) και της δανειολήπτριας εμπορικής εταιρίας SC Crisco SRL (στο εξής: εταιρία Crisco). Η δεύτερη εταιρία εκπροσωπούνταν από τον Cristian Tarcău, υπό την ιδιότητα του μοναδικού εταίρου και διαχειριστή της εταιρίας.

10 Κατόπιν αιτήματος του υιού τους, Cristian Tarcău, ο οποίος επιδίωκε να τύχει αυξήσεως του ποσού της πιστώσεως που είχε χορηγηθεί στην εταιρία Crisco, ο Dumitru Tarcău και η Ileana Tarcău υπέγραψαν, στις 7 Αυγούστου 2009, πρόσθετη πράξη στη σύμβαση πιστώσεως που είχαν συνάψει η εταιρία αυτή και η Sanpaolo. Στην πρόσθετη πράξη αυτή περιλαμβάνονταν εκ νέου οι ουσιώδεις ρήτρες της αρχικής συμβάσεως πιστώσεως, ενώ είχαν προστεθεί, επιπλέον των εγγυήσεων που είχαν συσταθεί με τη σύναψη της συμβάσεως αυτής, και δύο νέες εγγυήσεις που παρείχαν οι D. και I. Tarcău.

11 Οι νέες εγγυήσεις, οι οποίες σκοπούσαν να διασφαλίσουν την εξόφληση της χορηγούμενης στην εταιρία Crisco πιστώσεως, συνομολογήθηκαν από τους D. και I. Tarcău με τη μορφή συμβάσεως ενυπόθηκης εγγυήσεως, η οποία συνάφθηκε στις 7 Αυγούστου 2009 και με την οποία συστάθηκε υπέρ της Sanpaolo υποθήκη επί ακινήτου κυριότητάς τους, και συμβάσεως εγγυήσεως, η οποία συνάφθηκε επίσης στις 7 Αυγούστου 2009 και με την οποία το ζεύγος Tarcău εγγυήθηκε υπέρ της τράπεζας την εκπλήρωση της υποχρεώσεως εξοφλήσεως του ποσού που όφειλε συνολικά η εταιρία Crisco βάσει της συμβάσεως πιστώσεως.

12 Όπως υποστήριξαν οι D. και I. Tarcău, δέχθηκαν να εγγυηθούν για την πίστωση που χορηγήθηκε στην εταιρία Crisco αποκλειστικώς και μόνον επειδή ο υιός τους ήταν ο μοναδικός εταίρος και διαχειριστής της εταιρίας αυτής.

13 Φρονώντας ότι είχαν ενεργήσει ως καταναλωτές και ότι οι διατάξεις του νόμου αριθ. 193/2000 είχαν εφαρμογή στην περίπτωσή τους, οι D. και I. Tarcău άσκησαν αγωγή ενώπιον του Tribunalul Satu Mare (πρωτοδικείο Satu Mare), με αίτημα την ακύρωση της από 7 Αυγούστου 2009 πρόσθετης πράξεως και των συμβάσεων ενυπόθηκης εγγυήσεως και εγγυήσεως ή, επικουρικώς, την ακύρωση ορισμένων εκ των ρητρών των συμβάσεων αυτών, τις οποίες θεωρούσαν καταχρηστικές.

14 Με απόφαση της 8ης Μαΐου 2014, το Tribunalul Satu Mare (πρωτοδικείο Satu Mare) απέρριψε την αγωγή αυτή, για τον λόγο ότι, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, του νόμου αριθ. 193/2000, ο νόμος αυτός έχει εφαρμογή μόνον επί συμβάσεων με αντικείμενο την πώληση πράγματος ή την παροχή υπηρεσίας σε καταναλωτή, προϋπόθεση η οποία δεν πληρούται στην υπόθεση της διαφοράς της κύριας δίκης, δεδομένου ότι δικαιούχος της πιστώσεως είναι η εταιρία Crisco. Το δικαστήριο αυτό έκρινε επίσης ότι η σύμβαση ενυπόθηκης εγγυήσεως και η σύμβαση εγγυήσεως έχουν παρεπόμενο χαρακτήρα σε σχέση με τη σύμβαση πιστώσεως, στοιχείο το οποίο δεν καθιστά δυνατό να γίνει δεκτό ότι οι συμβάσεις εγγυήσεως εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του νόμου αριθ. 193/2000, δεδομένου ότι εν προκειμένω ο δανειολήπτης είναι εμπορική εταιρία που δεν έχει την ιδιότητα του καταναλωτή.

15 Οι D. και I. Tarcău άσκησαν έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου.

16 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Curtea de Apel Oradea (εφετείο Oradea) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το άρθρο 2, στοιχείο β', της οδηγίας 93/13, όσον αφορά τον ορισμό του "καταναλωτή", την έννοια ότι περιλαμβάνονται στον ορισμό αυτό ή ότι, αντιθέτως, αποκλείονται από αυτόν τα φυσικά πρόσωπα που έχουν υπογράψει με την ιδιότητα του εγγυητή πρόσθετες πράξεις ή παρεπόμενες συμβάσεις (συμβάσεις εγγυήσεως ή συμβάσεις ενυπόθηκης εγγυήσεως) όσον αφορά σύμβαση πιστώσεως που έχει συνάψει εμπορική εταιρία για την άσκηση της δραστηριότητάς της, σε περιπτώσεις κατά τις οποίες αυτά τα φυσικά πρόσωπα δεν έχουν καμία σχέση με τη δραστηριότητα της εν λόγω εμπορικής εταιρίας και ενήργησαν με σκοπό ξένο προς την επαγγελματική δραστηριότητά τους;

2) Έχει το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13 την έννοια ότι εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας αυτής μόνον οι συμβάσεις που συνάπτονται μεταξύ εμπόρων και καταναλωτών και έχουν ως αντικείμενο την πώληση αγαθών ή την παροχή υπηρεσιών ή ότι εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω οδηγίας και οι παρεπόμενες συμβάσεως πιστώσεως συμβάσεις (συμβάσεις εγγυήσεως ή ενυπόθηκης εγγυήσεως) στις οποίες η δανειολήπτρια είναι εμπορική εταιρία και οι οποίες συνάπτονται από φυσικά πρόσωπα που δεν έχουν καμία σχέση με τη δραστηριότητα της εν λόγω εμπορικής εταιρίας και ενήργησαν με σκοπό ξένο προς την επαγγελματική δραστηριότητά τους;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

17 Κατά το άρθρο 99 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, οσάκις δεν υφίσταται καμία εύλογη αμφιβολία ως προς την απάντηση που προσήκει στο υποβληθέν με αίτηση προδικαστικής αποφάσεως ερώτημα, το Δικαστήριο, κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή και αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, μπορεί οποτεδήποτε να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη.

18 Η διάταξη αυτή πρέπει να τύχει εφαρμογής στο πλαίσιο της υπό κρίση προδικαστικής παραπομπής.

19 Με τα ερωτήματά του, τα οποία πρέπει να εξετασθούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινισθεί, κατ' ουσίαν, αν τα άρθρα 1, παράγραφος 1, και 2, στοιχείο β', της οδηγίας 93/13 έχουν την έννοια ότι η οδηγία αυτή μπορεί να τύχει εφαρμογής επί συμβάσεως ενυπόθηκης εγγυήσεως ή συμβάσεως εγγυήσεως συναφθείσας μεταξύ φυσικού προσώπου και χρηματοπιστωτικού ιδρύματος με αντικείμενο την εγγύηση των υποχρεώσεων τις οποίες συνομολόγησε εμπορική εταιρία έναντι του ιδρύματος αυτού στο πλαίσιο συμβάσεως πιστώσεως, σε περίπτωση κατά την οποία το φυσικό πρόσωπο αυτό δεν έχει καμία σχέση επαγγελματικής φύσεως με την εν λόγω εταιρία.

20 Πρέπει να υπομνησθεί συναφώς ότι η οδηγία αυτή, όπως προκύπτει από τα άρθρα της 1, παράγραφος 1, και 3, παράγραφος 1, έχει εφαρμογή επί ρητρών «συμβάσε[ων] που συνάπτονται μεταξύ επαγγελματία και καταναλωτή» οι οποίες δεν αποτέλεσαν το «αντικείμενο ατομικής διαπραγματεύσεως» (βλ. απόφαση Šiba, C-537/13, EU:C:2015:14, σκέψη 19).

21 Όπως επισημαίνεται στη δέκατη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 93/13, οι ομοιόμορφοι κανόνες που αφορούν τις καταχρηστικές ρήτρες πρέπει να έχουν εφαρμογή σε «κάθε σύμβαση» που συνάπτεται μεταξύ επαγγελματία και καταναλωτή, όπως τα πρόσωπα αυτά ορίζονται στο άρθρο 2, στοιχεία β' και γ', της εν λόγω οδηγίας (βλ. αποφάσεις Asbeek Brusse και de Man Garabito, C-488/11, EU:C:2013:341, σκέψη 29, και Šiba, C-537/13, EU:C:2015:14, σκέψη 20).

22 Επομένως, με την επιφύλαξη των εξαιρέσεων που παρατίθενται στη δέκατη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 93/13, το αντικείμενο της συμβάσεως δεν ασκεί επιρροή στην οριοθέτηση του πεδίου εφαρμογής της οδηγίας αυτής. Ως προς τούτο, η εν λόγω οδηγία διακρίνεται ιδίως από την οδηγία 87/102/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1986, για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών που διέπουν την καταναλωτική πίστη (ΕΕ 1987, L 42, σ. 48), η οποία τυγχάνει εφαρμογής μόνον επί συμβάσεων δυνάμει των οποίων πιστωτικός φορέας χορηγεί σε καταναλωτή πίστωση με τη μορφή προθεσμίας πληρωμής, δανείου ή οποιασδήποτε άλλης παρόμοιας χρηματοδοτικής διευκολύνσεως, στοιχείο βάσει του οποίου το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι η σύμβαση εγγυήσεως δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της δεύτερης αυτής οδηγίας (απόφαση Berliner Kindl Brauerei, C-208/98, EU:C:2000:152, σκέψεις 17 έως 23).

23 Συνεπώς, η οδηγία 93/13 καθορίζει τις συμβάσεις επί των οποίων έχει εφαρμογή με γνώμονα την ιδιότητα των συμβαλλομένων, αναλόγως του αν ενεργούν ή όχι στο πλαίσιο της επαγγελματικής δραστηριότητάς τους (βλ. αποφάσεις Asbeek Brusse και de Man Garabito, C-488/11, EU:C:2013:341, σκέψη 30, και Šiba, C-537/13, EU:C:2015:14, σκέψη 21).

24 Το κριτήριο αυτό αντιστοιχεί στην παραδοχή επί της οποίας στηρίζεται το σύστημα προστασίας που τίθεται σε εφαρμογή με την οδηγία, συγκεκριμένα δε στο ότι ο καταναλωτής βρίσκεται σε υποδεέστερη θέση έναντι του επαγγελματία, όσον αφορά τόσο τη διαπραγματευτική ισχύ όσο και το επίπεδο πληροφορήσεως, θέση η οποία τον υποχρεώνει να προσχωρεί στους όρους που έχει εκ των προτέρων καταρτίσει ο επαγγελματίας, χωρίς να έχει τη δυνατότητα να επηρεάσει το περιεχόμενό τους (βλ. αποφάσεις Asbeek Brusse και de Man Garabito, C-488/11, EU:C:2013:341, σκέψη 31, και Šiba, C-537/13, EU:C:2015:14, σκέψη 22).

25 Η προστασία αυτή καθίσταται ιδιαιτέρως σημαντική στην περίπτωση συμβάσεως εγγυήσεως ή ενυπόθηκης εγγυήσεως η οποία συνάπτεται μεταξύ τραπεζικού ιδρύματος και καταναλωτή. Η σύμβαση αυτή στηρίζεται συγκεκριμένα σε προσωπική δέσμευση του εγγυητή ή ενυπόθηκου εγγυητή να καταβάλει το χρέος τρίτου. Η δέσμευση αυτή συνεπάγεται για εκείνον που την αναλαμβάνει σοβαρές υποχρεώσεις που βαρύνουν την περιουσία του με χρηματοοικονομικό κίνδυνο του οποίου η εκτίμηση αποδεικνύεται συχνά δυσχερής.

26 Όσον αφορά το ζήτημα αν φυσικό πρόσωπο το οποίο δεσμεύεται να εγγυηθεί τις υποχρεώσεις που συνομολόγησε εμπορική εταιρία έναντι τραπεζικού ιδρύματος στο πλαίσιο συμβάσεως πιστώσεως μπορεί να χαρακτηρισθεί ως «καταναλωτής», κατά την έννοια του άρθρου 2,στοιχείο β', της οδηγίας 93/13, πρέπει να επισημανθεί ότι μια τέτοια σύμβαση εγγυήσεως ή ενυπόθηκης εγγυήσεως, μολονότι

μπορεί να περιγραφεί, ως προς το αντικείμενό της, ως παρεπόμενη της κύριας συμβάσεως από την οποία απορρέει η οφειλή την οποία εγγυάται [βλ., στο πλαίσιο της οδηγίας 85/577/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1985, για την προστασία των καταναλωτών για τη σύναψη συμβάσεων εκτός εμπορικού καταστήματος (ΕΕ L 372, σ. 31), απόφαση Dietzinger, C-45/96, EU:C:1998:111, σκέψη 18], αποτελεί, από απόψεως των συμβαλλομένων μερών, χωριστή σύμβαση εφόσον συνάπτεται μεταξύ προσώπων διαφορετικών από τα συμβαλλόμενα μέρη της κύριας συμβάσεως. Συνεπώς, η ιδιότητα με την οποία ενήργησαν τα συμβαλλόμενα μέρη συμβάσεως εγγυήσεως ή ενυπόθηκης εγγυήσεως πρέπει να εκτιμάται ως προς τα μέρη αυτά.

27 Πρέπει να υπομνησθεί συναφώς ότι η έννοια του «καταναλωτή», κατά το άρθρο 2, στοιχείο β′, της οδηγίας 93/13, έχει αντικειμενικό χαρακτήρα (βλ. απόφαση Costea, C-110/14, EU:C:2015:538, σκέψη 21). Πρέπει να εκτιμάται βάσει λειτουργικού κριτηρίου, το οποίο συνίσταται στην εκτίμηση περί του αν η επίμαχη συμβατική σχέση εντάσσεται στο πλαίσιο δραστηριοτήτων που δεν σχετίζονται με την άσκηση επαγγέλματος.

28 Απόκειται στο εθνικό δικαστήριο, το οποίο επιλαμβάνεται διαφοράς με αντικείμενο σύμβαση δυνάμενη να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας αυτής, να διακριβώσει, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των περιστάσεων της προκειμένης περιπτώσεως και το σύνολο των αποδεικτικών στοιχείων, εάν ο οικείος συμβαλλόμενος μπορεί να χαρακτηρισθεί ως «καταναλωτής» κατά την έννοια της εν λόγω οδηγίας (βλ., σχετικώς, απόφαση Costea, C-110/14, EU:C:2015:538, σκέψεις 22 και 23).

29 Στην περίπτωση φυσικού προσώπου το οποίο εγγυήθηκε για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων εμπορικής εταιρίας, απόκειται επομένως στο εθνικό δικαστήριο να διακριβώσει αν το πρόσωπο αυτό ενήργησε στο πλαίσιο της επαγγελματικής δραστηριότητάς του ή λόγω λειτουργικών δεσμών του με την εταιρία αυτή, όπως η διαχείρισή της ή τυχόν μη αμελητέα συμμετοχή στο εταιρικό κεφάλαιό της, ή αν ενήργησε για την επίτευξη σκοπού ιδιωτικής φύσεως.

30 Υπό τις συνθήκες αυτές, στα υποβληθέντα ερωτήματα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι τα άρθρα 1, παράγραφος 1, και 2, στοιχείο β′, της οδηγίας 93/13 έχουν την έννοια ότι η οδηγία αυτή μπορεί να τύχει εφαρμογής επί συμβάσεως ενυπόθηκης εγγυήσεως ή συμβάσεως εγγυήσεως συναφθείσας μεταξύ φυσικού προσώπου και χρηματοπιστωτικού ιδρύματος με αντικείμενο την εγγύηση των υποχρεώσεων τις οποίες συνομολόγησε εμπορική εταιρία έναντι του ιδρύματος αυτού στο πλαίσιο συμβάσεως πιστώσεως, σε περίπτωση κατά την οποία το φυσικό πρόσωπο αυτό ενήργησε για την επίτευξη σκοπού που δεν εμπίπτει στο πλαίσιο της επαγγελματικής δραστηριότητάς του και δεν έχει δεσμό λειτουργικής φύσεως με την εν λόγω εταιρία.

Επί των δικαστικών εξόδων

31 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα) αποφαίνεται:

Τα άρθρα 1, παράγραφος 1, και 2, στοιχείο β′, της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 1993, σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες των συμβάσεων που συνάπτονται με καταναλωτές, έχουν την έννοια ότι η οδηγία αυτή μπορεί να τύχει εφαρμογής επί συμβάσεως ενυπόθηκης εγγυήσεως ή συμβάσεως εγγυήσεως συναφθείσας μεταξύ φυσικού προσώπου και χρηματοπιστωτικού ιδρύματος με αντικείμενο την εγγύηση των υποχρεώσεων τις οποίες συνομολόγησε εμπορική εταιρία έναντι του ιδρύματος αυτού στο πλαίσιο συμβάσεως

πιστώσεως, σε περίπτωση κατά την οποία το φυσικό πρόσωπο αυτό ενήργησε για την επίτευξη σκοπού που δεν εμπίπτει στο πλαίσιο της επαγγελματικής δραστηριότητάς του και δεν έχει δεσμό λειτουργικής φύσεως με την εν λόγω εταιρία.

(υπογραφές)